

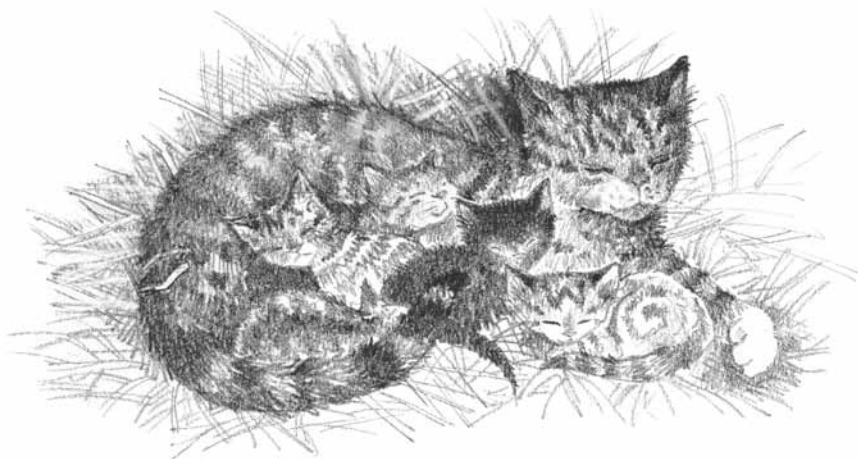
Cirmos barátra vágyik

Holly Webb

HOLLY WEBB

CIRMOS
BARÁTRA VÁGYIK

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2011

Sophie-nak

Első fejezet

– Ma is a tanya felé megyünk? – kérdezte reménykedve Rosie a nagymamájától. Több útvonal közül is választhattak az iskolából a nagy házaiig, de a kislány kedvence az az utca volt, amely a tanya mellett vezetett el. Ezért is szerette annyira, amikor a nagyji jött érte iskola után, amikor az édesanyja dolgozott. A nagyji általában sehová sem sietett, és nem bánta, ha csak lassan sétáltak hazafelé, miközben Rosie meg-megállt, hogy szemügyre vegye az útjukba akadó cicákat. A kislány imádta a macskákat, és

rettenetesen vágyott arra, hogy végre saját cicája legyen, ám egyelőre még nem sikerült az anyukáját rábeszélnie.

A nagymama rámosolygott a kislányra. – Hát, azt hiszem, arra is mehetünk hazafelé. Jó is lenne, ha tudnék venni néhány tojást Bowen nénitől. Hétféve van, talán sütök egy kis süteményt estére. – Lepillantott az unokájára, és elgondolkodva hozzátette. – De tudod ám, mennyire szeret Bowen néni beszélgetni, Rosie. Biztosan nem fogsz unatkozni?

Rosie meglepetten nézett fel rá, majd rögtön rájött, hogy a nagymamája csak tréfált. A nagy tudta jól, mennyire szereti a kislány a tanyát, mert miközben ő a háziasszonnyal csevegett, addig Rosie kimehetett, és kedvére figyelhette az udvarban élő kóbor cicákat. Sokan voltak, és nagy szerint azért nevezték őket vadóc macskáknak, mert nem volt igazi gazdájuk. A kislánynak eddig még egyszer sem sikerült megszámolnia valamennyit, mivel alig lehetett

észrevenni őket, mégis úgy gondolta, hogy körülbelül húszan lehetnek. Bowen néni időnként kitett nekik egy kevés ennivalót, de főként a pajtában élő egerekkel táplálkoztak.

Rosie szívesen játszott gondolatban, hogy a cicáknak ő a gazdája, de az igazat megvallva, ezek a macskák nem igazán voltak barátságosak. Ha hosszú-hosszú ideig üldögélt a régi rozsdás traktor lépcsőjén, akkor nagy ritkán elporoszkáltak mellette, de egyikük sem jött oda hozzá egy kis simogatásra.

Az egyik legszebb macskának, egy gyönyörű, barna cirmos nősténynek, úgy öt héttel korábban kiscicái születtek. Rosie hallotta ugyan a nyávogásukat, de hosszú ideig nem is láthatta a kölyköket, mert az anyamacska elrejtette őket néhány régi szalmabála alá, amelyeket a pajtában tároltak.

A kiscicák most már mindannyian odakinn rohangáltak az udvaron, és korántsem voltak annyira félénkek, mint az öregebb macskák. Rosie abban

reménykedett, hogy az egyiket talán sikerül megszedítenie. Akaratlanul is folyton arról ábrándozott, hogy egy kiscicát végül majd hazavihet.

Pontosan tudta, melyiket választaná legszívesebben – az elbűvölő kis vörös cirmos kandúr kölyköt. Nagyon aranyos volt – elképesztően rózsaszínű orrcskájával és vöröses krémszínű bundájával, amelyet sötétebb vörös csíkok tarkítottak. Hatalmas szeme zöld színben ragyogott, és Rosie szerint ő volt a legeslegszebb cica az egész világon.

Az emberek ritkán hagyták szó nélkül Rosie hosszú, hullámos vörös fürtjeit. Az édesanyja mindig azt mondta neki, hogy a haja gyönyörű és különleges, meg azt is, hogy nagykorában szeretni fogja, de a kislány egyáltalán nem volt meggyőződve erről. Azután meglátta ezt a kiscicát. Rosie úgy érezte, hogy a cicával összetartoznak, egy párt alkotnak vöröses színeikkel. Vörösek, és ráadásul büszkék is rá!

Azt kívánta, bárcsak megengedné a vörös cirmos kiscica, hogy megsimogathassa. Pontosan el tudta képzelni, milyen puha lehet a bundácskája. Egyik nap a kiscica már-már elég közel merészkedett, hogy megszimatozza a kislány kezét, de nyomban újra elszaladt, és nem hagyta, hogy Rosie akár egy ujjal is hozzáérjen.

A nagy beköszönt Bowen néni házának hátsó ajtaján, amely félig nyitva állt, Rosie pedig izgatottan nézett körül a tanya udvarán.

Különleges meglepetést tartogatott ma a macskák számára, és nagyon remélte, hogy ezúttal sikerül magához csalogatnia a vörös bundás kiscicát.

Rosie uzsonnaszünetben észrevette, hogy a

barátnője, Millie sonkás szendvicset hozott magának. Rosie anyukája általában lekváros kenyeret csomagolt az uzsonnás dobozába, mert ez volt Rosie kedvence, ám a kislánynak most akaratlanul is az a gondolata támadt, hogy a cicának egész biztosan ízlene Millie szendvicse. A sonka pompásan illatozott, Millie azonban csak unott arckifejezéssel csipegette.

– Nem ízlik a szendvicsed? – kérdezte Rosie, akinek fejében máris formálódni kezdett a terv.

– Mogyoróvajaszt szerettem volna, de az öcsém elcsaklizta az egészet – sóhajtotta Millie. – Utálom a sonkát...

– Szeretnél cserélni? Már csak egy szendvicsem maradt, de az lekváros – ajánlotta reménykedve Rosie.

– Biztos vagy benne? – Millie láthatóan el volt ragadtatva. – Nem is tudtam, hogy szereted a sonkát. Mind a kettő a tiéd lehet!

Rosie szívesen látogatja a macskákat, akik a nagymamája házához közeli üres tanyán éldegélnek. Kedvence egy picike kiscica, akinek a Cirmos nevet adja gyönyörű, vörös cirmos bundácskája miatt.

Cirmos kezdetben még nagyon félénk, ám lassan rájön, hogy megbízhat a kislányban. Amikor a tanyát eladják egy ingatlanfejlesztő cégnek, és a munkások nekilátnak az építkezésnek, a kiscica halálra rémül – az összes többi macska egyszerre továbbáll, és Cirmos teljesen magára marad. A világ egyik pillanatról a másikra fenyegető és félelmetes helyé változik...

Sophy Williams
illusztrációival

Hatéves kortól ajánljuk!

1 499 Ft

ISBN 978 963 245 537 2

9 789632 455372

Könyvmolyképző Kiadó